

Војкан Б. Стојичић*
Ана С. Елаковић Ненадовић**
Филолошки факултет
Универзитета у Београду***

УДК
811.14'06
ДОИ
<https://doi.org/10.18485/analiff.2016.28.1.17>

ИНТРАЛИНГВИСТИЧКИ ПРИСТУП У ИЗУЧАВАЊУ ИМПЕРФЕКАТСКИХ ОБЛИКА У КЛАСИЧНОМ И МОДЕРНОМ ГРЧКОМ ЈЕЗИКУ¹

Употреба аугмента и у класичном и модерном грчком језику је истоветна. Као деиктичку партикулу –е, која се јавља као секундарни показатељ прошлих времена трајних и тренутних глагола, у раду ћемо приказати врсте аугмента у оба језика. Наше истраживање указује да се највећа подударност у употреби аугмента између класичног и модерног грчког налази управо код *силабичког* аугмента *ε*-. Контрастирање одређених граматичких форми и прављење корелације између класичног и модерног грчког језика, доприноси успешнијем савладавању фундаменталних језичких процеса у савременом грчком језику. Опште је место да контрастирањем језичких система постижемо боље разумевање и савладавање одређених граматичких категорија неког циљног језика. Стога је битно указати на важност прављења корелације језичких феномена у домену интра- и интерлингвистичких истраживања. Контрастирање језичких феномена истовремено унапређује когнитивне способности самих студената и представља значајан мотивациони фактор у процесу учења, посебно на пољу екстринзичке мотивације. Као предлог за наше истраживање, анализирали смо основне карактеристике имперфекатских облика класичног и савременог грчког језика и њихово превођење на српски језик.

Кључне речи: контрастивна анализа, имперфекат, класични грчки језик, модерни грчки језик., аугмент.

* Филолошки факултет БУ, Катедра за неохеленске студије, Студентски трг 3, 11000 Београд. [Mailto: vojkans@hotmail.com](mailto:vojkans@hotmail.com).

** Филолошки факултет БУ, Катедра за неохеленске студије, Студентски трг 3, 11000 Београд. [Mailto: aelakovic@yahoo.com](mailto:aelakovic@yahoo.com).

*** Овај рад израђен је у оквиру пројекта *Језици и културе у времену и историји*, број 178002, који финансира Министарство просвете и науке Републике Србије.

¹ Рад изложен на Петом међународном конгресу *Примењена лингвистика данас – нове тенденције у теорији и пракси*, који је одржан на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду од 27-29. новембра 2015. године.

1. Уводна разматрања

У нашем раду бавићемо се контрастирањем имперфекатских облика и њихове употребе у класичном и модерном грчком језику. Наша анализа ће обухватити следеће аспекте истраживања:

- основне карактеристике у грађењу и употреби имперфекта у класичном и модерном грчком;
- изучавање античког наслеђа које се очувало у модерном грчком језику, пре свега, у погледу силабичког и темпоралног аугмента, као и неких класичних имперфекатских облика који су присутни и у данашњем говорном језику;
- контрастирање одређеног корпуса класичних и савремених облика глагола у имперфекту и њихово адекватно превођење на српски језик;
- значај контрастивних језичких истраживања и њихов доринос бољем разумевању и савладавању одређених граматичких категорија у савременој језичкој едукацији.

Имајући у виду сличности које се појављују унутар имперфекатских облика, морамо напоменути да оне представљају директно наслеђе преузето из класичног грчког језика у модерном грчком. И класични и модерни грчки језик творе ово време од презентске основе и одређених глаголских наставака, уз додавање аугмента, било силабичког, било темпоралног. Имперфекат се са класичног и модерног грчког језика на српски, преводи нашим пређашњим несвршеним временом или глаголима трајног значења у прошлом времену и означава радњу која је трајала, или се понављала у прошлости (Holton, Mackridge, Warburton, 2004: 121; Тријандафилидис, 1995: 181).

Аугмент представља показну (деиктичку) партикулу –е, која се у класичном грчком језику јавља у свим лицима индикатива историјских времена² (Meillet, 1950; Rix, 1976). У модерном грчком, аугмент представља директно наслеђе из класичног грчког језика (Mackridge, 1985; Thomson, 1989). Функција овог наглашеног префикса била је да означи темпоралну или локалну удаљеност. У локалној

2 Аугмент се не јавља ни у српском ни у латинском језику, док је поред грчког, посведочен још и у индоиранском, јерменском и фригијском (грч. ἔφερε, стинд. ábharat, јерм. eber, фриг. ἔδαε).

функцији појављује се код оних показних заменица које показују просторну удаљеност: ἐ-κεῖνος „онај“ (уп. срп. е-то, е-во, е-но) а у темпоралној функцији јавља се код аугмента који показује временску удаљеност. Некада је функција аугмента била јако важна тако да је он носио главни тон, док је сами глаголски облик био ненаглашен, па су се тако аугмент и глаголски облик стопили у једну реч, нпр. ἔλεγον „говорах“ од λέγω „говорим“ (Будимир, Црепајац, 1979: 117).

2. Аугмент у класичном и модерном грчком језику

Употреба аугмента и у класичном и модерном грчком је истоветна, дакле, аугмент је деиктичка партикула –е, која се јавља као секундарни показатељ прошлих времена трајних и тренутних глагола. Зависно од почетног гласа глаголске основе у класичном грчком, он може бити силабички или темпорални. Аугмент се у класичном језику задржава у свим лицима индикатива имперфекта, аориста и плусквамперфекта, док се у модерном грчком аугмент јавља само када је наглашен и то у 1, 2. и 3. лицу сингулара и 3. лицу плурала (Тријандафилидис, 1995: 186, Warburton, 1973). Дакле, поштујући правило по којем је акценат у облицима имперфекта увек на трећем слогу од краја, као и правило да се аугмент увек задржава када је наглашен (Warburton, 1973), аугмент је сувишан у 1. и 2. лицу плурала (1. л. сг. ἔγραφα, али 1. л. пл. γράφαε). Овде је важно напоменути да аугмент и у класичном грчком повлачи акценат што даље од краја речи, али за разлику од модерног грчког, он задржава аугмент у свим облицима, без обзира на број слогова унутар основе или наставка. Такође, употреба аугмента је била факултативна у индоевропском језику, а та слобода у његовој употреби датира још из времена пре Хомера, код ког такође, уочавамо ту појаву. У класичном периоду аугмент се често изоставља код плусквамперфекта. У којни се, међутим, аугмент јавља чак и у конјунктиву (Будимир, Црепајац, 1979: 120).

3. Силабички аугмент

У класичном грчком језику имамо поделу аугмента на *силабички* и *темпорални*, док у модерном грчком језику, постоје три врсте

аугмента: *силабички*, *иџемџорални* (који се још назива и *фонџџским*) и *унуџирашњи* аугмент. Слоготворно ѳ- се јавља у функцији аугмента код глаголских основа које почињу консонантом. Највећа подударност у употреби аугмента између класичног и модерног грчког налази се управо код *силабичкоџ* аугмента *ѳ-* нпр. кл. ѳγραφον, нг. ѳγραφα. У модерном грчком, глаголи који почињу сугласником у индикативу имперфекта и аориста, такође, добијају испред основе једно *ѳ-*, које се у одређеним случајевима задржава или изоставља. У класичном грчком, овај аугмент се јавља поред имперфекта и аориста, још и у плусквамперфекту и то, у свим лицима индикатива ових времена, без обзира на број слогова унутар једног облика, док у модерном грчком аугмент изостаје у првом и другом лицу плурала индикатива аориста и имперфекта актива. Иако је основно правило у употреби силабичког аугмента да он долази код глагола који почињу консонантом, ипак и у класичном и модерном грчком постоје неки изузеци у његовој употреби. Тако на пример, класични грчки бележи појаву темпоралног аугмента уместо силабичког, и то код глагола: μέλλω – импф. ήμελλων, βούλομαι – импф. ήβουλόμεν и δύναμαι – импф. ήδυνάμην, што није случај када су новогрчки глаголи у питању. С друге стране, у модерном грчком такође, постоје неки изузеци у употреби силабичког аугмента, напр. када желимо да избегнемо неку нејасноћу, као и због ритма или еуфоније: *τούς ѳστρώναμε*³ (Τριανταφυλλίδης, 2002: 320), потом следи једна мања група глагола која уместо *ѳ-* добијају аугмент *η-*, као што је глагол πίνω – ѳπινα – ήπια. Изузетак представља глагол „знати“ који има исти облик и за аорист и за имперфекат: ξέρω – ήξѳρα – ήξѳρα. Посебну пажњу треба обратити на глагол „желети“, с обзиром на то да ненативни говорници модерног грчког често мешају облике индикатива аориста актива и имперфекта актива: θέλω – θέλѳσα – ήθελα (Τριανταφυλλίδης, 2002: 320, 321). Силабички аугмент се по правилу јавља код двосложних глагола, тј. код оних глагола код којих су и основа и наставак једносложни. Међутим, постоји и неколицина једносложних глагола која у аористу немају аугмент, као што је: βγαίνω – аор. βγήκα, али импф. ѳβγαίνα, затим: μπαίνω – аор. μπήκα, импф. ѳμπαίνα, као и: παίνω – аор. πήρα, импф. ѳπαίрна, док глагол πηγαίνω

3 Овакве облике је могуће и данас сусрести у неким дијалектима новогрчког језика.

нема аугмент ни у имперфекту ни у аористу: аор. πήγα, импф. πήγαίνα (Holton, Mackridge, Warburton, 2004: 152). Постоје случајеви када овај аугмент није наглашен и то у облицима индикатива пасивног аориста: ε-λέχθη, ε-στάλη, ε-ρρίφθη (Holton, Mackridge, Warburton, 2004: 152). Овде је реч о изразима који представљају директно наслеђе из катаревусе (Holton, Mackridge, Warburton, 2004: 152). У класичном грчком не постоје одступања у правилима када су у питању наведени глаголи и грађење њихових имперфекатских облика.

Подударност у употреби силабичког аугмента и у класичном и у модерном грчком јавља се и код глагола који су почињали спирантом. Тај се спирант налазио, после додавања аугмента, у интервокалском положају, па се стога губио, а аугмент се према фонетским правилима контраховао са радикалним вокалом, нпр. кл. ἔχω, основа **σех-** импф. εἶχον од εσεχ-ον; нг. εἶχα; кл. ἔλκω, импф. εἶλκον од ἐσεлк-ον, нг. ἐλκύω, импф. εἶλκυα⁴ (као и облик ἐλκυα).

4. Темпорални аугмент

Темпорални аугмент у класичном грчком имају сви глаголи који почињу кратким вокалом или дифтонгом, без обзира да ли имају *spiritalis asper* или *lenis*. Почетни вокал се сажима са аугментом у нов дуги вокал и то према одређеним правилима сажимања, тако што вокали: **ε, α, ο, ει, αι, ευ, αυ, οι** дају **η, η, ω, η, η, ηυ, ηυ, ω**, нпр. ἄγω - ἤγω, αἰσχύνω - ἤσχυνον. У модерном грчком темпорални аугмент имају одређени глаголи који почињу са ε, α, αι и они почетку имају η- као аугмент и задржавају га у свим временима. Два најчешћа примера ових глагола, који имају темпорални аугмент у индикативу имперфекта актива и аориста су: *ελπίζω* – импф. ἤλπιζα али и ἐλπιζα, аор. ἤλπισα али и ἐλπισα, и глагол *ἐλέγχω* који у имперфекту може имати облике ἤλεγχα или ἐλεγχα, односно ἐλεγξα и ἤλεγξα у аористу. У првом и другом лицу плурала индикатива имперфекта, као и индикатива аориста, глагол *ελπίζω* увек има облике *ελπίζαμε, ελπίζατε*, односно *ελπίσαμε, ελπίσατε* (Holton, Mackridge, Warburton, 2004: 152). У већи-

4 Код ових глаголских облика, губљењем интервокалске сигме у радикалном делу, према одговарајућем правилу, долази до контраховања силабичког аугмента у ει- са почетним ε испред кога је испало –σ.

ни случајева, глаголи који почињу вокалом или дифтонгом задржавају га у свим временима: ακούω – импф. ἀκούα; ορίζω – импф. ὀρίζα. У класичном грчком једино дуги вокали као и дифтонг ου остају непромењени, нпр. ἥδομαι - импф. ἡδόμην, οὐτάζω – импф. οὔταζον, док сви остали почетни кратки вокали постају дуги у облицима са аугментом. Изузетак у модерном језику, такође, представљају и већ поменути глагол ἔχω – εἶχα, потом глагол ἐρχομαι - ἦρθα (кл. ἦλθον), εἶμαι - ἦμουν (кл. ἦν). (Тријандафилидис 1995: 187), као и глаголи које смо претходно поменули, а који уместо силабичког имају темпорални аугмент: πίνω (έπινα) - ἦπια, ξέρω (ήξερα), θέλω (ήθελα) - θέλησα (Τριανταφυλλίδης, 2002: 320, 321). Ови глаголи у класичном грчком имају силабички аугмент.

5. Унутрашњи аугмент

У граматицама новогрчког језика као трећи, засебан облик аугмента наводи се *унутрашњи аугмент* (εσωτερική αύξηση). У класичном грчком овај трећи облик не постоји као посебна категорија аугмента. Заједничко код оба језика је што унутрашњи аугмент може бити силабички или темпорални, у зависности од тога да ли основа главола почиње консонантом или вокалом, тј. дифтонгом. Овај аугмент долази код главола који имају један или више предлога који служе у творби главола као префикс. Оно што би требало посебно истаћи је чињеница, да ови префикси представљају директно наслеђе из античког грчког, иако се један број њих данас више не користе као предлози у модерном грчком. То су следећи предлози: αμφι-, ανα-, αντι-, απο-, δια-, εις-, εκ-, (εξ пред вокалом) εν- (εμ – испред лабијалног консоната, εγ – испред велара), επι-, ката-, μετα-, παρα-, περι-, про-, προς-, συν- , (συμ- испред лабијалног консоната, συγ- испред велара, συλ- испред λ), υπερ-, υπο-. Предлози који се завршавају на вокал, губе тај вокал испред аугмента, осим περι- и про- (протеίνω, импф. πρότεινα. υποβάλλω, импф. υπ-έ-βαλλ-α). Исто правило се може применити у класичном грчком, где се завршни вокал предлога сложених главола губи спред аугментом, осим код предлога περι и πρό: παρα-βάλλω – импф. пар-έβαλλον али περι-βάλλω περι-έβαλλον.

У модерном грчком, уколико аугмент није наглашен, онда се он изоставља, нпр. υποβάλλαμε, што није случај у класичном грчком,

где он остаје током читаве промене: *υπεβάλλομεν*. Код неких глагола аугмент се никад не јавља, нпр. *πρωτείνω*, импф. *πρότεινα*. Ако постоје два предложна префикса, онда аугмент долази између другог предлога и основе глагола, нпр. *συμπεριλαμβάνω* – *συμπεριέλαβα* (Holton, Mackridge, Warburton 2004: 153). У класичном такође вреди исто правило, нпр. *προεισῆγον* од глагола *προεισάγω*. Постоје примери глагола са предложним префиксом који мењају свој унутрашњи вокал основе у –η-, нпр. *υπάρχω*, импф. *υπήρχα* (кл. *υπήρχον*). Унутрашњи вокалски аугмент се јавља и код глагола *απεργώ*, импф. *απεργούσα*, аор. *απέργησα* или *απήρησα* (уп. кл. *εἰσάγω* – импф. *εἰσῆγον* „уводити“). Код неких глагола јављају се оба облика: *παραγγέλλω* аор. *παρήγγειλα* или *παράγγειλα* (Holton, Mackridge, Warburton, 2004: 153).

6. Имперфекат у класичном и модерном грчком језику

Главна обележја савременог грчког језика формирала су се већ пре петнаестог века. По Р. Браунингу, „из периода турске владавине нема фонолошких промена које би се могле уочити, мада су се оне несумњиво одигравале у процесу дијалекатске диференцијације“ (Браунинг, 2005: 115). Иако је у току развоја грчког језика било много промена у морфолошким обрасцима, они нису значајно умањили континуитет грчког језика, чији је глаголски систем у основи сачувао своју структуру и морфолошка обележја, за разлику од именског система који је претрпео многе промене (Браунинг, 2005: 11). Када је имперфекат у питању, постојала је узајамна интеракција између индикатива имперфекта и индикатива слабог аориста: *ἔγραψες* „написао си“ и *ἔγραφες* једнако се срећу као аналошке творбе: *ἔγραψαν* замењује *ἔγραφον* у 3. л. пл итд, -σαν, које је само по пореклу атичка иновација у атематским аористима, нагло се проширује у 3. л. пл. и тако имамо облик *εὔραφοσαν* (Браунинг, 2005: 41) .

Имперфекат се у класичном грчком гради од презентске основе, тематског вокала (ο, ε), секундарних личних наставака (актив: -ν, -ς, -, -μεν, -τε, -ν; медиопасив: -μην, -σο, -το, -μεθα, -σθε, -ντο) и аугмента који може бити *силабички* или *шемјорални*, у зависности од тога да ли основа глагола почиње са вокалом или консонантом. У модерном грчком, имперфекатски облици глагола 1. конјугације актива се граде

такође од презентске основе, личних наставака за актив и аугмента који може бити *силабички*, *ѿемѿорални* (*фонетѿски*) или *унуѿрашњи* у зависности од тога да ли основа глагола почиње вокалом или консонантом⁵. Имперфект глагола 2. конјугације се гради од презентске основе и личних глаголских наставака ούσα, -ούσες, -ούσε, -ούσαμε, -ούσατε, -ούσαν⁶. Код ових глагола изостаје аугмент, док се акценат налази на првом слогу наставка: ρωτούσα. Имперфекат пасива глагола 1. конјугације на -ομαι и 2. конјугације на -αμαι граде имперфекат пасива од презентске основе и наставака (-ομουν(α), -οσοун(α), -οταν(ε), -ομαστε, -οσαστε, -ονταν, -ομασταν, -οσασταν, -ονταν). За разлику од модерног грчког, имперфекат у класичном грчком гради своје облике правилно. Разлика у творби имперфекатских глаголских облика је и у томе што се класични грчки глаголи деле на две групе: глаголи ω и μι конјугације, док модерни грчки језик дели глаголске облике на 1. и 2. конјугацију (*A συζυγία* и *B συζυγία*, у оквиру које, такође, постоје две поделе - *B συζυγία – α' τάξη* и *β' τάξη*).

Ако поредимо употребу имперфекатских облика у класичном и модерном грчком и њихово адекватно превођење на српски језик, могу се уочити велике подударности у оба сегмента нашег истраживања. Имперфекат казује прошлу, несвршену радњу, која је трајала или се понављала у прошлости (Holton, Mackridge, Warburton, 2004: 121; Τριανταφυλλίδης, 1995: 181). Имперфектом се у грчком језику

5 Имперфект глагола како 1. конјугације, тако и 2. конјугације гради се од презентске основе и личних глаголских наставака, специфичних не само за обе конјугације, већ и за два прошла времена, аорист и имперфекат (-α, -ες, -ε, -αμε, -ατε, -αν(ε)). Акцент се у облицима имперфекта увек налази на трећем слогу од краја (пропарокситона). Код двосложних глагола 1. конјугације јавља се аугмент, као ознака за прошлу, свршену или несвршену радњу, напр. *έ-γραφ-α* (од *γράφω*). Код тросложних и вишесложних глагола прве конјугације, као што смо рекли, не долази до појаве аугмента, већ се на презентску основу додају наведени наставци: *διασκέδαζ-α* (од *διασκεδάζω*). Треба нагласити да изузетак представљају глаголи *ακούω*, *τρώω*, *λέω*, *κλαίω*, *φταίω* и *καίω*, чији су облици имперфекта нпр. *έφταιγα*, *άκουγα*, *έκλαιγα*, *έκαγα*.

6 Код глагола друге конјугације, без обзира на број слогова, имперфекат се гради од презентске основа и личних глаголских наставака -α, -ες, -ε, -αμε, -ατε, -αν(ε), за оба реда (*α' και β' τάξη*) = *μιλούσα* / *οδηγούσα*, односно презентска основа и лични глаголски наставци -α, -ες, -ε, -αμε, -ατε, -αν(ε), само за други ред (*β' τάξη*) = *μίλαγα*.

може изразити и радња која је трајала у прошлости и која је била прекинута неком другом, неочекиваном радњом која је у аористу. Такође, имперфектом можемо изразити две или више паралелних радњи у прошлости које су дуже или краће трајале. Користи се као:

а) *imperfectum descriptivum*, којим се описује неки прошли догађај:

класични	Ἦρχον τότε πάντων τῶν Ἑλλήνων οἱ Λακεδαιμόνιοι.	Лакедемоњани су <i>ī</i> агда владали (владаху) свим Грцима.
модерни	Όταν ήταν μικρός, συνέχεια παραπονιόταν για το παραμικρό.	Када је био мали, <i>сī</i> ално се бунио за сваку <i>сī</i> ницу.

б) *imperfectum iterativum*, тзв. итеративни имперфект, којим се казује понављање радње у прошлости:

класични	Λακεδαιμόνιοι κατ' ἀρχᾶς τοῦ πολέμου ὅσου λάβοιεν ἐν τῇ θαλλάτῃ ὡς πολεμίους διέφθειρον.	Лакедемоњани су, на <i>ī</i> очейку <i>раī</i> а, свакоīа коīа би на мору ухваīили убијали као неīрија-īшеља.
модерни	Όλοι ὅσοι δεν φορούσαν φούστες, δεν έμπαιναν στα μοναστήρια τῶν Μετεώρων.	Сви који нису носили сукње, нису моīли улазиīи у манасīице на Меīеорима.

в) *imperfectum de conatu*, којим се казује учестало започињање неке радње:

класични	Ἐκαστος ἐπειθεν αὐτὸν ὑποστῆναι τὴν ἀρχήν.	Сваки <i>ī</i> а је <i>ī</i> окушавао да наīовори да <i>ī</i> реузме власī.
модерни	Όλοι προσπαθοῦσαν να τον πείσουν να έρθει, αλλά τελικά δεν πείστηκε.	Сви су <i>ī</i> окушавали да <i>ī</i> а убеде да дође, али се на крају није дао убедиīи.

Грчке облике имперфекта обично преводимо перфектом наших глагола трајног значења, нпр.:

класични	Όρφεὺς ἄδων ἐκίνει λίθους.	Орфеј је <i>ī</i> евајући покретао камење.
модерни	Όταν ο Όρφέας τραγουδοῦσε, ζω-ντάνευαν οι πέτρες και τα δέντρα.	Када је Орфеј певао, камење и дрвеће су оживљавали.

7. Уместо закључка

Имајући у виду све што је претходно наведено, потребно је још једном истаћи значај спровођења интралингвистичких истраживања и њихове примене унутар процеса језичке едукације. Контрастирање одређених граматичких форми и прављење корелације између класичног и модерног грчког језика, доприноси успешнијем савладавању фундаменталних језичких процеса у савременом грчком језику. Бројне анкете које смо спроводили на различитим годинама студија, потврђују нашу хипотезу да, усвајањем дела градива које се односи на имперфекат, студенти боље сагледавају облике и функцију овог времена у савременом грчком језику. Такође, уколико је објашњење одређених језичких феномена захтевало да они буду осветљени и са дијакхронијског становишта, јављала се потреба да у сама предавања буду укључени и елементи историјске граматике грчког језика (Јовановић, 2012: 381).

Наша истраживања су показала да највећу корисност у савладавању грчког имперфекта студенти виде управо у делу градива које се односи на силабички и темпорални аугмент, стога смо највећу пажњу у раду посветили управо овом сегменту грађења грчког имперфекта⁷. Овакав начин успостављања корелације у настави класичног и модерног грчког, у исто време представља проверу језичке компетенције наших студената и њихових когнитивних способности стечених у оквиру наставе модерног грчког језика (Brewster, 2004: 26-28). Поред методолошког, овакав приступ настави, укључује и мотивацијски аспект у оквиру наставног процеса, тим пре, што у складу са савременим тенденцијама у креирању мотивационих стратегија унутар наставног процеса, фактор мотивације представља један од кључних задатака поучавања (Vulfolk, Hјuz, Volkap, 2014: 321).

7 У настави модерног грчког језика, унутрашњи аугмент се обрађује на другој години студија, што се подудара са планом и програмом на класичном грчком језику, где се студенти упознавају са имперфекатским облицима, такође на другој години.

Литература

- Браунинг, Р. (2005). *Средњовековни и савремени ирчки језик*. Лозница: Карпос.
- Brewster, J. (2004). Content-based language teaching: a way to keep students motivated and challenged? In: *IATEFL SIG Newsletter*, pp. 26-28.
- Будимир, М., Црепајац, Ј. (1979). *ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ, Основи ирчке љоџолоџије*. Београд: Научна књига.
- Holton D., Mackridge P., Φιλιππάκη-Warburton E. (1999). *Γραμματική της Ελληνικής Γλώσσας*. Αθήνα: Πατάκης.
- Jovanović, M. (2012). Klasični grčki jezik u savremenoj visokoškolskoj nastavi. U: *Approaches and Methods in Second and Foreign Language Teaching*. Sarajevo: IBU Publications, str. 379-388.
- Κλαίρης, Χ., Μπαμπινιώτης, Γ. (2005). *Γραμματική της Νέας Ελληνικής*. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα.
- Mackridge P. (1985). *The Modern Greek Language: A Descriptive Analysis of Standard Modern Greek*. Oxford: OUP.
- Meillet, A. (1950). *Les dialectes indo-européens*. Paris: Librairie Ancienne Edouard Champion.
- Rix, H. (1976). *Historische Grammatik des Griechischen*. Darmstadt: Wissenschaftlichen Buchgesellschaft.
- Thomson G. (1989). *Η Ελληνική Γλώσσα. Αρχαία και Νέα*. Αθήνα: Κέδρος.
- Τριανταφυλλίδης, Μ. (1995). *Νεοελληνική Γραμματική*. Αθήνα: ΟΕΔΒ.
- Тријандафилидис, М. (1995). *Μαλα новоиρχка ирамаџиика* (превео и приредио Зоран Мутић). Тесалоника: Институт за новогрчке студије Аристотеловог универзитета.
- Vulfolk, A., Hјuz, M., Volkar, V. (2014). *Psihologija u obrazovanju II*. Beograd: Clio.
- Warburton I. (1973). Modern Greek Verb Conjugation: Inflectional Morphology in a Transformational Grammar. *Lingua* 32, pp. 193-226.

Ana Elaković Nenadović
Vojkan Stojičić

Summary

**THE CONTRASTIVE ANALYSIS OF IMPERFECT FORMS
IN CLASSICAL AND MODERN GREEK LANGUAGE –
AN INTRALINGUISTIC APPROACH**

When it comes to teaching foreign languages, contrasting language systems achieve better understanding and mastering of certain grammatical categories. Therefore, it is important to point out the importance of making the correlation of linguistic phenomena in the field of phonetics, morphology, syntax and semantics, which simultaneously improves the cognitive abilities of the students and presents the motivating factor in the learning process. In our paper, we shall pay special attention to the ancient heritage that is preserved in the Modern Greek language. Contrasting certain corpus of classical and contemporary forms of verbs in the imperfect tense, we will analyze the similarities and differences in the construction and use of imperfect, as well as its adequate translation in Serbian language.

Key words: contrastive analysis, Classical Greek language, Modern Greek language, imperfect.